

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 18 października 2023 r.
sprawy:

· **B. K.** skazanej za popełnienie przestępstw z art. 148 § 1 k.k. i z art. 190 § 1 k.k.

oraz

· **T. G.** skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 148 § 1 k.k.,

z powodu kasacji wniesionych przez obrońców skazanych,

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu,

z dnia 8 grudnia 2022 r., sygn. akt II AKa 363/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze,

z dnia 12 lipca 2022 r., sygn. akt III K 158/21

postanowił

1. oddalić obie kasacje jako oczywiście bezzasadne;

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. K. z Kancelarii Adwokackiej w B. kwotę 738,- zł (siedemset trzydzieści osiem), w tym 23 % VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego T. G.;

3. obciążyć skazanych B. K. i T. G. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.

[SOP]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 12 lipca 2022 r., sygn. akt III K 158/21, uznał oskarżonych B.K. i T.G. za winnych tego, że:

„w nocy [...] w B., województwa [...], działając wspólnie i w porozumieniu oraz z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia P.M. poprzez wielokrotne kopanie pokrzywdzonego po głowie, klatce piersiowej i w krocze, przy czym B.K. ponadto poprzez skakanie po ciele pokrzywdzonego, zaś T.G. poprzez zadawanie pokrzywdzonemu ciosów łokciem w głowę, spowodowali u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci urazu głowy z podbiegnięciami krwawymi twarzy, głównie po stronie lewej wraz z otarciami naskórka w ich przebiegu, a także obrzękiem i ranami tłuczonymi w zakresie warg, jak i z rozległymi podbiegnięciami krwawymi na powłokach miękkich czaszki w okolicach ciemieniowo - skroniowej prawej z obecnością krwawienia podtwardówkowego prawostronnego mniejszego po lewej, a także ze stłuczeniem mózgu i krwawieniem do komór bocznych mózgu i wylewem krwawym i do jąder podstawy mózgu, urazu klatki piersiowej z podbiegnięciami krwawymi na skórze i powłokach miękkich, a także złamaniem żeber IV. V. VI. VII po stronie prawej, podbiegnięć krwawych na obu rękach oraz obrzęku okolicy łonowej i podbiegnięć krwawych w pachwinach i w zakresie jądra lewego co doprowadziło do neurogennej niewydolności krążenia i oddychania, będącej wynikiem narastającego nacisku krwaka podtwardówkowego wewnątrzczaszkowego, zaś w dalszej konsekwencji do śmierci pokrzywdzonego”,

tj. przestępstwa z art. 148 § 1 k.k., za które wymierzył każdemu z oskarżonych karę 15 lat pozbawienia wolności (pkt I wyroku).

Tym samym wyrokiem Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze uznał oskarżoną B.K. za winną tego, że:

„w nocy [...] w B. groziła E.K. pozbawieniem życia, przy czym groźba ta wzbudziła u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę jej spełnienia”,

tj. przestępstwa z art. 190 § 1 k.k., za które wymierzył jej karę roku pozbawienia wolności (pkt II wyroku).

Sąd I instancji na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonej B.K. w punktach I i II części dyspozytywnej wyroku i wymierzył jej karę łączną 15 lat pozbawienia wolności (pkt

III wyroku). Ponadto Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec obojga oskarżonych zadośćuczynienie (pkt IV i V wyroku).

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł obrońca oskarżonej B.K., zaskarżając go w całości, zarzucając obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., obrazę prawa materialnego, tj. art. 148 § 1 k.k., błąd w ustaleniach faktycznych oraz rażącą niewspółmierność kary. Stawiając powyższe zarzuty, szczegółowo opisane w apelacji, skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej, ewentualnie złagodzenie kary, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze wniósł również obrońca oskarżonego T.G., zaskarżając go w całości, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, obrazę prawa procesowego, tj. art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 172 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 2 § 1 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., ewentualnie obrazę prawa materialnego, tj. art. 148 § 1 k.k., ewentualnie rażącą niewspółmierność kary. Podnosząc powyższe, szczegółowo opisane w apelacji, zarzuty, obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o modyfikację wyroku w zakresie kary.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 8 grudnia 2022 r., sygn. akt II AKa 363/22, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu I instancji.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanej B.K., zaskarżając go w całości, zarzucając:

„I. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 438 pkt 1 k.p.k. w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej i uznanie, że dopuściła się tylko przestępstwa z art. 148 § 1 k.k., polegającym na działaniu w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia, podczas gdy działania oskarżonej wskazują, iż brała udział w pobiciu, w którym narażono człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k.;

II. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. - w przypadku uznania winy B.K. za udowodnioną, błędne rozważenie

zarzutów apelacyjnych skarżącego polegające na niewłaściwym rozpoznaniu zarzutu co do sposobu wymiaru kary skazanej;

III. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na naruszeniu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, wynikający z zaniechania dokonania istotnych ustaleń faktycznych w sprawie lub też wynikający z dokonania dowolnej oceny dowodów prowadzącej do nieznajdującego podstaw w zebranych w sprawie materiale dowodowym, ustalenia, że skazana dopuściła się zarzucanego zachowania.

IV. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na naruszeniu art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez niewyjaśnienie lub niedostateczne wyjaśnienie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawy faktycznej rozstrzygnięcia w zakresie, w jakim Sąd meriti nie przeprowadził analizy zebranego materiału dowodowego pod kątem jego oceny w świetle przyjmowanych w doktrynie i orzecznictwie sądowym kryteriów oceny dowodu, a to:

1. zeznań świadka E.K. złożonych w postępowaniu sądowym wynika, iż w miejscu zdarzenia była wypalona żarówka, a w związku z tym świadek E.K. oraz L.E. nie mieli pełnej widoczności na okoliczności zdarzenia, a w szczególności E.K., która to przez całe zdarzenie była obrócona w stronę ściany i nie widziała większości zdarzenia, a w związku z tym jej zeznania mogą być niepełne, niepoprawne i niezgodne ze stanem faktycznym, co doprowadziło do mylnego przekonania Sądu Apelacyjnego, iż z uwagi na chorobę psychiczną mogła mylić fakty, co stanowi oczywiste naruszenie przepisów postępowania, dodatkowo w obliczu niepowołania biegłego psychiatry w celu dokładnego określenia stanu zdrowotnego świadka E.K.;
2. zeznań oskarżonego T.G., który to oświadczył, iż L.E. po zdarzeniu z nocy [...], ale jeszcze przed wezwaniem pogotowia zmienił ubiór, wychodził kilkukrotnie z mieszkania i klatki schodowej przy ul. [...], jak również wyjął z ubrania pobitego P.M. portfel i wyciągnął z niego kartę płatniczą, którą używał kilkukrotnie po zdarzeniu, oraz iż we wskazanym portfelu znajdowały

- się brunatno-czerwone ślady krwi, co jednoznacznie wskazywało na fakt, iż L.E. uczestniczył w pobiciu i miał ręce zabrudzone krwią pokrzywdzonego;
3. zeznań świadka R.K. z postępowania przygotowawczego wynika, iż oskarżona B.K. nie byłaby w stanie doprowadzić do pobicia, a w rezultacie do śmierci pokrzywdzonego, ze względu na swoją posturę, wagę oraz sporo mniejszą siłę w porównaniu do postawnego pokrzywdzonego;
 4. pierwszych wyjaśnień złożonych przez oskarżoną B.K. w postępowaniu przygotowawczym, z których to wynika, iż L.E. oraz E.K. prowadzili kłótnię przed niniejszym zdarzeniem, która mogła doprowadzić do pobicia pokrzywdzonego przez L.E., który to mógł działać ofensywnie w stosunku do pokrzywdzonego ze względu na relację swojej partnerki, która oświadczyła mu, że P.M. chciał ją zgwałcić,
 5. wyjaśnień złożonych przez oskarżoną B.K. w postępowaniu sądowym, z których wynika, iż w wyniku zachowania pokrzywdzonego polegającego na «dobieraniu się» do E.K. oskarżona ta była lekko w szoku, zdenerwowana i wystraszona tym, co usłyszała, co potwierdza wiarygodność wyjaśnień oskarżonej - z uwagi na brak jakichkolwiek dowodów przeciwnych w tym zakresie, a nadto potwierdzenia takiego stanu rzeczy również częściowo w zeznaniach oskarżonego T.G. w zakresie wskazania, iż w wyniku zachowania pokrzywdzonego poczuła się strasznie poniżona, a w konsekwencji również, iż jej zachowanie było wyłącznie jej ekscesem spowodowanym podjęciem nagłej decyzji pod wpływem chwili i impulsu.
- V. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. przez pominięcie przy kontroli odwoławczej zarzutu apelacyjnego dotyczącego oceny wartości dowodowej poszczególnych wyjaśnień współoskarżonej B.K. w zakresie, w jakim wskazała ona na zarówno w zeznaniach z dnia [...], jak i na rozprawie głównej, iż w momencie zdarzenia działała pod wpływem silnych i wzburzonych emocji, które wywołało przypomnienie traumy z młodości oskarżonej, kiedy to była ofiarą napaści seksualnej. A także w zakresie, w jakim wskazała, iż nie biła i nie kopała pokrzywdzonego w tak agresywny

sposób, aby go zabić, na skutek wadliwego uznania, iż oskarżona w ten sposób chce uniknąć odpowiedzialności za dokonany czyn.

VI. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. polegające na niedostrzeżeniu przez Sąd Apelacyjny uchybień w wyroku Sądu I Instancji i wydaniu orzeczenia nadal obarczonego uchybieniami wynikającymi z dokonania przez Sąd I instancji oceny materiału dowodowego, a przede wszystkim przyjęciu jako własnych ustaleń i ocen dowodów poczynionych przez Sąd I Instancji, mimo że ustalenia te były błędne albowiem sprzeczne z dowodami zgromadzonymi w sprawie i oparte na ich dowolnej ocenie, dokonane przy tym z naruszeniem zasady in dubio pro reo, jak również nieopartej na całokształcie dowodów, przy uwzględnieniu wyłącznie okoliczności niekorzystnych dla skazanej i nie wzięciu pod uwagę tych, które świadczą na jej korzyść.

VII. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 192 § 2 k.p.k. i w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. polegającą na nieuwzględnieniu przez Sąd Odwoławczy podniesionych w apelacji zarzutów oraz niedostrzeżeniu zaistniałych w wyroku I Instancji uchybień, co skutkowało przeniknięciem do wyroku II Instancji uchybień polegających na zaniechaniu wyjaśnienia, oświadczeń złożonych przez oskarżoną B.K. w postępowaniu sądowym wynika, iż w wyniku zachowania pokrzywdzonego polegającego na «dobieraniu się» do E.K. oskarżona ta była lekko w szoku, zdenerwowana i wystraszona tym, co usłyszała, co potwierdza wiarygodność wyjaśnień oskarżonej - z uwagi na brak jakichkolwiek dowodów przeciwnych w tym zakresie, a nadto potwierdzenia takiego stanu rzeczy również częściowo w zeznaniach oskarżonego T.G. w zakresie wskazania, iż w wyniku zachowania pokrzywdzonego poczuła się strasznie poniżona, a w konsekwencji również, iż jej zachowanie było wyłącznie jej ekscesem spowodowanym podjęciem nagłej decyzji pod wpływem chwili i impulsu;

VIII. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegające na nierzetelnym merytorycznym rozważeniu oraz pobieżnym lub

wymijającym, pomijającym istotę sformułowanych w skargach apelacyjnych zarzutów, ustosunkowaniu się w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku do wskazanych zarzutów obrońców skazanej B.K. podniesionych w apelacji z dnia [...], co świadczy o pobieżnym przeprowadzeniu kontroli instancyjnej, skutkującym bezpodstawnym i niewyjaśnionym w dostateczny sposób w pisemnych motywach rozstrzygnięcia zaaprobowaniem przez Sąd Apelacyjny stanowiska, iż istnieją podstawy faktyczne i prawne do przypisania skazanej odpowiedzialności karnej za przypisany jej czyn, podczas gdy w świetle sformułowanego na tle wykładni art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. minimalnego standardu rzetelnej kontroli odwoławczej oraz minimalnych wymogów stawianych uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego Sąd Apelacyjny był zobligowany do wyczerpującego, skrupulatnego i przekonującego ustosunkowania się w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku do zarzutów podniesionych w skargach apelacyjnych obrońcy, a w szczególności - w realiach przedmiotowej sprawy — adekwatnego do treści obowiązującego w tym względzie porządku prawnego wyjaśnienia dlaczego Sąd II instancji uznał, że orzeczenie Sądu I instancji nie jest obarczone wskazywanymi przez skarżącego błędami w zakresie zastosowania przepisów prawa procesowego, które powinny skutkować uznaniem wyroku Sądu Okręgowego za rozstrzygnięcie merytorycznie wadliwe, a w konsekwencji wymagające uniewinnienia bądź ewentualnie uchylenia i przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

IX. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 452 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. z art. 424 § 1 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegające na dokonaniu dowolnej, a nie - jak to wymagają przepisy prawa procesowego - swobodnej oceny wartości dowodowej dowodu poprzez danie wiary świadkowi E.K. w zakresie, w jakim zeznała, iż oskarżona kierowała wobec niej groźby karalne, tj. «ją również zabije, jeśli spróbuje pomóc pobitemu», tj. przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. podczas gdy brak jest dowodu, który skutecznie podważyłby wyjaśnienia oskarżonej we wskazanym zakresie - tym bardziej, iż wyjaśnienia złożone w tym zakresie

przez oskarżoną na rozprawie nie są sprzeczne z wyjaśnieniami złożonymi przez oskarżoną zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i podczas postępowania sądowego, a jedynie stanowią ich uzupełnienie i uściślenie, a także w zakresie, w jakim wskazano, iż E.K. posiada aktualnie obniżoną zdolność postrzegania zdarzeń, zaś odtwarzanie zdarzeń i ich okoliczności jest znacznie utrudnione z uwagi na jej stan psychiczny (schizofrenia paranoidalna) i niskie możliwości korzystania z pamięci trwałej, jak również stoi to w sprzeczności z przyjętym przez Sąd I instancji faktem, iż to B.K., nie zaś E.K. (pozostająca, jako jedyna w stanie trzeźwości) zadzwoniła na pogotowie, wzywając pomoc pokrzywdzonemu.

X. naruszenie art. 438 pkt 4 k.p.k. poprzez rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonej B.K. kary pozbawienia wolności w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności, gdy po stronie oskarżonej występował szereg okoliczności łagodzących, które nie zostały przez Sąd uwzględnione, pominięcie okoliczności stanowiącej tło całego zdarzenia tj. rodzaju i charakteru zachowania pokrzywdzonego, jakiego dopuścił się wobec oskarżonej, związanej z tym krzywdy jakiej tym działaniem pokrzywdzony wyrządził oskarżonej oraz stanu psychicznego w jakim oskarżona znajdowała się w wyniku zachowania pokrzywdzonego wobec niej, a także dopuszczenia się zachowania przez oskarżoną w stosunku do pokrzywdzonego pod wpływem impulsu, narastania w oskarżonej gniewu i złości. A także pominięcie okoliczności odnoszących się wyłącznie do oskarżonej, tj. faktu, iż uderzyła ona pokrzywdzonego w głowę oraz skakania mu po klatce piersiowej, a nadto okoliczności wynikającej z wyjaśnień oskarżonej, iż ciosy zadane pokrzywdzonemu przez oskarżoną nie były silne i mogły nie spowodować jakichkolwiek obrażeń, a jeżeli już takowe powstały po stronie pokrzywdzonego, to nie można wykluczyć, iż samo działanie oskarżonej spowodowało wyłącznie wystąpienie rozstroju zdrowia poniżej 7 dni oraz faktu wskazanego poprzez szereg materiału dowodowego, tj. okoliczności zawiadomienia pogotowia przez oskarżoną - czego całkowicie nie wziął pod uwagę Sąd I instancji ustalając wymiar kary wymierzonej oskarżonej, a oparciu się przede wszystkim na okolicznościach odnoszących

się do zachowania innej ustalonej osoby wobec pokrzywdzonego i obrażeń, jakie spowodowała ta osoba swoim zachowaniem u pokrzywdzonego;

XI. rażącą niewspółmierność wymierzonej oskarżonej kary, wynikającą z pominięcia części materiału dowodowego w postaci opinii biegłych psychiatrów przy ustalaniu stopnia winy oskarżonej oraz wymiaru kary dla oskarżonej, naruszającą art. 53 k.k.”.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzuczonego jej czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł również obrońca skazanego T.G.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanej B.K. okazała się oczywiście bezzasadna, co skutkowało jej oddaleniem na posiedzeniu w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k.

Pierwszy z zarzutów kasacyjnych należało uznać za bezzasadny, bowiem – choć skarżący ujął go jako obrazę przepisów postępowania w zakresie kwalifikacji prawnej czynu – w rzeczywistości dotyczył faktów w sprawie. Obrońca wskazał bowiem, że skazana nie pozbawiła życia w zamiarze ewentualnym, a jedynie brała udział w pobiciu, którego następstwem było narażenie na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub skutek określony w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k. Obrońca nie podniósł jednak, że Sąd odwoławczy bezzasadnie zaakceptował kwalifikację prawną, ale że pominął okoliczność, iż „sprawcy nie planowali dokonania zabójstwa, nie uzgadniali tego i nie wykonali wspólnie żadnych czynności sprawczych w tym zakresie”. Takie uzasadnienie tego zarzutu dowodzi, że skarżący kwestionuje ustalenia faktyczne, co na etapie postępowania kasacyjnego jest oczywiście niedopuszczalne (zob. np. wyrok SN z dnia 18 kwietnia 2023 r., sygn. akt V KK 37/23). Argumentacja skarżącego sprowadza się bowiem do twierdzenia, że Sady obu instancji nieprawidłowo oceniły zgromadzony materiał dowodowy (w szczególności s. 8 kasacji).

Niezasadny jest zarzut obrazy przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zakresie nieprawidłowej kontroli odwoławczej zarzutu apelacyjnego w przedmiocie wymiaru kary. Tymczasem Sąd odwoławczy nie tylko rozpoznał zarzuty apelacyjne dotyczące rażącej niewspółmierności kary wymierzonej skazanej (zarzuty VII i VIII apelacji), ale również wskazał w uzasadnieniu na racje, które stały za uznaniem tych zarzutów za bezpodstawne. Sąd uznał m.in., że zabójstwo stanowi przestępstwo o bardzo wysokim stopniu społecznej szkodliwości, a okoliczności jego dokonania przez skazaną dowodzą, że było to zabójstwo zrealizowane wyjątkowo brutalnie i okrutnie, z inicjatywy skazanej, wobec osoby bezbronnej. Jednocześnie Sąd wziął pod uwagę również okoliczności wartościowane pozytywnie – powiadomienie pogotowia ratunkowego (s. 35 wyroku Sądu odwoławczego).

Zarzuty III i IV nie mogły zostać uwzględnione, bowiem Sąd odwoławczy utrzymując w mocy wyrok Sądu I instancji nie stosował art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k. Tym samym na etapie postępowania odwoławczego nie mogło dojść do naruszenia tych przepisów. Nie można bowiem zasadnie twierdzić, że Sąd odwoławczy dokonał dowolnej oceny dowodów, albo że nie dokonał ustaleń faktycznych w sprawie, skoro zobowiązany był w świetle postawionych zarzutów apelacyjnych wyłącznie do kontroli instancyjnej orzeczenia Sądu I instancji. Należy jedynie na marginesie przypomnieć, że istotą kasacji nie może być samo negowanie wiarygodności dowodów stanowiących podstawę przypisania winy skazanemu tylko dlatego, że zostały one ocenione w sposób dla niego niekorzystny (zob. np. postanowienie SN z dnia 13 lipca 2022 r., sygn. akt V KK 265/22). Z uzasadnienia zarzutów wynika m.in., że „nie można zgodzić się z zeznaniami E.K. i dać im wiarę”, że „L.E. uczestniczył w pobiciu”, „B.K. nie byłaby w stanie doprowadzić do pobicia”. Także z tego powodu oba zarzuty nie mogły być uwzględnione. Na etapie postępowania kasacyjnego nie jest akceptowalne ponowne kontestowanie oceny dowodów i prezentowanie po raz kolejny przekonania, że to dowodom wskazanym przez skarżącego należało dać wiarę (zob. np. postanowienie SN z dnia 13 lipca 2022 r., sygn. akt V KK 296/22).

Skarżący całkowicie bezzasadnie podniósł zarzut obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zakresie, w

jakim pominięty został zarzut dotyczący wartości dowodowej wyjaśnień skazanej ze względu na silne wzburzenie i emocje zarówno w czasie przypisanego czynu, jak i w czasie składania zeznań oraz na rozprawie. Po pierwsze, skarżący w apelacji nie podnosił zarzutu w zakresie wzburzenia i emocji, które miały wpływać na zeznania w dniu [...] oraz na rozprawie. W związku z powyższym Sąd odwoławczy, działając co do zasady w granicach postawionych zarzutów (art. 433 § 1 k.p.k.) nie było zobowiązany do kontroli odwoławczej. Jeśli zaś chodzi o kwestię wzburzenia mającego stanowić okoliczność popełnienia przypisanego czynu, to Sąd odwoławczy odniósł się do tej kwestii na s. 31 wyroku, wykazując argumenty mające świadczyć o niezasadności podnoszonego w apelacji zarzutu. Dodać należy, że z tych samych względów nie mógł być uwzględniony zarzut IX kasacji, tj. obrazy art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. Sąd nie był bowiem zobowiązany do przeprowadzania postępowania dowodowego, a jednocześnie nie dokonywał oceny dowodów. Z tego względu nie mógł naruszyć normy wynikającej z art. 7 k.p.k.

Jeśli zaś chodzi o zawarty w kasacji zarzut VI, nie mógł on być uznany za zasadny. Po pierwsze, ze względów przedstawionych wyżej, na etapie kasacji nie należy wykazywać błędów w ustaleniach Sądów obu instancji oraz sprzeczności poszczególnych dowodów. Po drugie, obrońca skazanej nie podnosił na etapie apelacji obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Dodać należy, że w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy nie powziął wątpliwości, analizując ocenę zgromadzonego materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Okręgowy. Tymczasem nakaz wynikający z art. 5 § 2 k.p.k. odnosi się jedynie do wątpliwości jakie, na tle realiów konkretnej sprawy, powziął organ procesowy. Stąd dla oceny czy nie został naruszony zakaz tłumaczenia nieusuwalnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego nie są istotne wątpliwości zgłaszane przez stronę (zob. np. postanowienie SN z dnia 29 marca 2022 r., sygn. akt I KK 85/22).

Nie zasługiwał na uznanie również zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 192 § 2 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. O obrazie art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważył wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym (zob. np. wyrok SN z dnia 26 kwietnia 2023 r., sygn. akt V KK 428/22). Tymczasem w apelacji zarzut naruszenia art. 192 § 2 k.p.k.

oraz art. 366 § 1 k.p.k. wskazany przez obrońcę skazanej nie został w ogóle podniesiony. Jednocześnie należy spostrzec, że do okoliczności, o których mowa w uzasadnieniu zarzutu, Sąd odwoławczy odniósł się, czego dowodem są uwagi na s. 33-34 wyroku. Oznacza to, że nie doszło do pominięcia zarzutu apelacyjnego, a tym samym nie naruszono art. 433 § 2 k.p.k.

Zarzut nieprawidłowej kontroli instancyjnej zawarty w punkcie VIII nie mógł być uwzględniony, gdyż skarżący nie wskazał w nim, jakie konkretnie zarzuty zostały pominięte lub nienależycie uzasadnione przez Sąd odwoławczy. Skarżący jedynie ogólnikowo twierdził, że kontrola ta była „pobieżna” i „wymijająca”, podczas gdy należało „wyczerpująco, skrupulatnie i przekonująco” odnieść się do zarzutów. Wypada uznać, że skoro obrońca nie podaje jakiegokolwiek konkretnego zarzutu, który został nierozpoznany, to naruszenie prawa procesowego, o którym pisze, stanowi jedynie polemikę z faktem, że Sąd odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony przez stronę wyrok Sądu I instancji.

Zarzuty X i XI były w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne. Skarżący w zarzutach tych podnosił rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec skazanej kary. Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. zd. 2 kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. Oznacza to, że zarzut rażącej niewspółmierności można podnieść w powiązaniu z zarzutami rażącego naruszenia prawa, jako uchybienie z tymi zarzutami związane (zob. np. postanowienie SN z dnia 21 listopada 2022 r., sygn. akt I KK 411/22). W niniejszej sprawie skarżący nie wskazał, by rażąca niewspółmierność kary wiązała się z naruszeniami prawa procesowego. Z kolei podważanie ocen sądu przyjętych na podstawie art. 53 k.k. w ramach zarzutu rażącej niewspółmierności kary w kasacji nie może mieć miejsca (zob. np. postanowienie SN z dnia 11 grudnia 2018 r., sygn. akt III KK 621/18).

Sąd Najwyższy oddalił jako oczywiście bezzasadną również kasację obrońcy skazanego T.G., który nie złożył wniosku o uzasadnienie postanowienia wydanego w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.

[MD]

[ms]